

هه‌لوێست

● فوزیه عزالدین ●

قیروسیات لێ کردو به خوتت وت «گه‌وره کچ به‌مه‌ش هه‌چی لێ نایه‌» ئنجنا ورده ورده چاوت هه‌لبه‌ری، سه‌ره‌تا هه‌ر پێلاوه‌کانیت لێوه دیاربوون ئنجنا سه‌روتر و سه‌روتر تا چاوت له‌گه‌ل چاویا په‌کانگیر بوون، بزه‌یه‌کی دا به‌رووتا، به‌مه‌ش هه‌ر دلت ناوی نه‌خواردوه‌ه. ناهه‌قت ناگرم، ئاوا ته‌ماشای هه‌ر پیاویک - ناسیاوو نه‌ناس - بکه‌یت. ئه‌گه‌ر هه‌چی دیکه‌شی له‌ده‌ست نه‌یه‌ت ئه‌وا بزه‌یه‌کی ئاوات هه‌ر ئاراسته‌ ده‌کات «پیاوان هه‌میشه‌ بزه‌یه‌کی حازر به‌ده‌ستی ئاویان پێیه‌، له‌ وه‌خت و ناوه‌ختا ده‌بدن به‌رووی هه‌موو ئافه‌تێک دا، بو هه‌مووشیان هه‌ریه‌ک شته‌، هه‌ر ئه‌وه‌یه‌ که‌ ده‌زانی و ده‌ناسینه‌وه‌». تا تو ئه‌م کێشانه‌و پێوانه‌یه‌ت کرد، ئه‌و به‌ته‌واوی له‌ ریگه‌که‌ی خۆی لای دا‌بوو، ده‌ستی بو چاک و چۆنی‌یه‌کی گه‌رم و‌گور خستیه‌وه کار.

بو تو ئه‌وه‌ قسه‌ی ناوی، ئه‌و بو هه‌موو دو‌ست و براده‌ریکی دیکه‌ش هه‌روا بوو، ئاوا به‌گه‌رمه‌وه‌ پێشوازی لێ ده‌کردن به‌نا‌یه‌تی هاو‌په‌ری و هه‌فسالانی قوتابخانه‌، خواخوا‌ی بوو په‌کیکیان ئێشیکه‌ی پێ بکه‌ویت یا کاریکه‌ی پێ بپه‌یریت. ئه‌و سه‌رکه‌وتنی خۆی ده‌سه‌لماندو خه‌لکش به‌چاوی رێزه‌وه‌ ته‌ماشای ئه‌و سیفه‌ته‌یان ده‌کردو، به‌له‌ خۆبو‌ردوویان بو له‌ قه‌لم ده‌دا.

ئه‌و په‌ره‌زایه‌ تائینا سه‌د جاران خۆی پێ نیشان دا‌بو‌یه‌وه‌ ئێستا خوت به‌پێی خوت هاتبیتته‌ به‌ر لووتی ئه‌وه‌ ئیتر هه‌لیکه‌ بو ئه‌و هه‌ر مه‌هرسه‌.

سه‌ره‌تا که‌ گو‌تت (گواستراومه‌ته‌وه‌ ئیتره‌) ئه‌وه‌نده‌ی نه‌ما شاگه‌شکه‌ بێت. له‌ ده‌مێک دا سه‌د که‌ره‌ت به‌ خه‌ره‌هاتی ده‌کردیت. قسه‌که‌ی وه‌ک هه‌له‌و له‌ده‌م قوستیتته‌وه‌. دو‌ابیش که‌ هه‌لی قسه‌کردنت ده‌ست که‌وته‌وه‌و. وتت (هاتوین به‌لکو هه‌لبه‌وه‌شینیته‌وه‌)، ته‌واو خاو بو‌وه‌وه‌و، وه‌ک په‌کیک به‌ په‌ناگونی دا به‌دریت ئاوا گه‌ژوو‌یز بوو، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ هاته‌ زمان بلێ (ئنجاجی تێدا‌یه‌ وای دانێ مالی خوت لێره‌یه‌. ئیمه‌ له‌ ناستی تودا خاوه‌ن مال نین).

ئه‌م قسه‌یه‌ بو‌ته‌ کلیشه‌، خه‌لکی به‌پێی کێشانه‌و پێوانه‌ به‌یه‌کی

هه‌میشه‌ چیرۆکێکی تێکه‌چوو، سه‌ردانه‌هینراو، کوزه‌ره‌ ریش و شه‌په‌زه‌بوو. خۆی وا پێشان ده‌دا که‌ ناگای له‌ وردو‌درشتی نیوان رۆژه‌لات و رۆژئاوا‌یه‌. مه‌گه‌ر خواش هه‌زی بکه‌ردایه‌ به‌ک، دوو کتیبوکه‌ی نه‌ینی به‌ریاخه‌لیشی پێ نه‌بوایه‌. که‌ با‌سین به‌نا‌یه‌ته‌ سه‌ر با‌سی خوارووی رۆژه‌لاتی ناسیاو. برسی‌یه‌کانی ئه‌فه‌ریقاو، نه‌مه‌ریکای لاتین ئیتر نۆره‌ی که‌سی نه‌ده‌دا. با‌سه‌که‌ش بگه‌ژایه هه‌له‌ده‌ستاو ده‌رویشته‌ بویه‌ توش هه‌رگه‌ز قسه‌ت پێ نه‌ده‌به‌ری.

که‌ چاوت پێ که‌وت. سه‌رت سو‌رما، باوه‌رت نه‌کرده‌ مرو‌ف به‌ پێنج سال ئه‌وه‌نده‌ بگه‌ژری. به‌ره‌و په‌ریوونیش بو‌ایه‌ هه‌رنه‌سه‌، به‌لام پاش پێنج سال ده‌ سال گه‌نج بێته‌وه‌ ئه‌وه‌ت زۆر له‌ لا سه‌یربوو، نه‌ ئه‌چوو به‌نه‌قلتا.

هه‌قت بوو. ئێسه‌ چوار سال له‌ کۆلێجی ئه‌ندازیا‌ری دا پیکه‌وه بوون. تو ئه‌وت هه‌ر به‌وه‌ده‌سته‌ جله‌ چرچ و لو‌چه‌وه‌ ده‌بینی که‌وا ده‌قی پێوه‌ گرتبوو. ده‌توت پێوه‌ی له‌ دا‌یک بو‌وه‌و. رۆژبه‌رۆژ له‌گه‌لیا گه‌وره‌ بو‌وه‌. تو‌خوت له‌ دلی خوت دا ده‌توت «ره‌نگه‌ پێنا‌وه‌ بنوی ده‌نا هه‌ر دا‌یکه‌نی و له‌به‌ری بکه‌اته‌وه‌ شتیکی لێ ده‌گه‌ژری» هاو‌ریکانی دیکه‌شتان بو‌ به‌زم ده‌یان وت (وه‌لی دێوانه‌ی سه‌رده‌مه‌... ده‌به‌وی به‌و به‌رگه‌وه‌ حه‌شبه‌ریکرت) که‌چی تو پێت ناخوش ده‌بوو.

سه‌ر سو‌رمانه‌که‌ت زۆری نه‌خایاندو، به‌حوکه‌می ئه‌وه‌ی که‌ ئافه‌تی، زوو له‌ گه‌نگی جل و به‌رگه‌ و ده‌س به‌خودا هینان گه‌یشتی، که‌چی هه‌ر دوو دله‌و‌وی «خویه‌تی خۆی نی‌یه‌؟!» تا دوو‌ربوو ده‌توانی ته‌ماشای بکه‌ی. به‌لام دوو‌ر، که‌ نزیک تریش بو‌وه‌وه‌ به‌ دزه‌نیگا نه‌بو‌ایه‌ نه‌ده‌بوو ته‌ماشای بکه‌ی، دزه‌نیگاش دوو‌دلی ساغ ناکاته‌وه‌

حه‌زت ده‌کرد چاو بپه‌رینه‌ چاویو، په‌ر به‌دل سه‌رنجی به‌ده‌یت «به‌لام کوا که‌ی ئه‌مه‌ بو‌ ئافه‌تیکه‌ی لای خومان به‌ پێگه‌ه‌ل به‌سه‌ر ده‌چی». ویستت خوت به‌ دا‌یکه‌وه‌ به‌خلافیتت بوت نه‌لوا، ده‌نگی پێی له‌پێش خویه‌وه‌ ده‌هات و وه‌ک ده‌هۆل نه‌ میشتک ده‌نگی ده‌دا‌یه‌وه‌. هه‌تا ده‌هاتیش به‌رزه‌روبه‌رزه‌رته‌ر ده‌بو‌وه‌وه‌، سه‌رنه‌نجام

ده فروشن و ده کرن، به لام سرنجی توی راکیشاو، به خوتت وت «تو بلی زن و مالی هه بی یا هه خوی و، دایکه بیوه ژنه که به تی؟»
شرم و شکوی کچیک هرگیز ریگهی نادات له شوینی وادا له کوریک پیرسیت (نهری ژنت هیناوه یا نه؟)!

بویه له جیاتی نهو پرسیاره سرنجیکی خیرای دهستی چه بی و، دوایش دهستی راستیت دا به لام هر دلت دانه که وت. نیستا بویه باو، ههندی پساو که له مالی چوونه ده ری نهنگوستیله که بیان داده که نن و له گیرفانی ده نن، له بهر نهوه به خوتت وت «کی ده لی نه میش وای نه کردوه؟» ... تو بلی نه میش وای لی هاتیت؟!

نهویش دوی نهوهی له که کانی بووهوه، به که ره له خوی پرسو بو «نهری بلی شوی کردی؟» به لام نهو پیوستی بهوه نه بو له خوت پیرسیت، لیک کرده وهی زن و کچ بو پساو زور ناسانه و، وهک لیک کرده وهی کور و پساو زحمهت نی به نهنگوستیله له پنجه دا نی بهو دایکشت له ته کدایه زن نهنگوستیله ناخه نه گیرفان و، میردداریش دایک ناخاته لاته کی خوی.

بی دهنگی به که تان پتر له پیوستی بی چوو، تو زووتر هاتیه وه سرخوو، گورج پیرسیت (نهی تو ... تو نیستا له کویت؟). نهویش وریا بووه وه، وتی (من ده میکه لیرم).

روشنایی به که وته دلته وه له دلی خوت دا وت «له مه چاکتر ناییت، که واته ده بیان ناسی و ده توانی یارمه تیم بده نهویش نه وسانه وای به خوی دهوت «سیره ... جاری واش ده بی - خوشه وستی - ربی یارمه تی بگری ... یارمه تی چی! ... نه مه پاروو له دم خوده رکردنه! ...»

به دم راجه له کانه وه کتوپر پرسو (نی ... نیستا جیتان کرد ... چی ده کن؟) تو وه لامت دایه وه (له به یانی یه وه هاتووین. به ربیوه به ری گشتی لیره نی به، ده لین له وانه یه تا دوی نیوه روش نه به ته وه، ده لین هر نهویش ده توانی فرمانه که هله بوه شینته وه، که سی دیکه ناتوانی دهستی لی بدات ... نهری به راست تو دوستانه تیت له گه ل دا نی به؟)

له وه لام دا وتی (نا... نا... وایه. راست ده کن ... له که له هندی بیانی دا چوونه ته سه بری پروژه به کی توی ... ده شی تا یه ک و دووی پاش نیوه روش نه به نه وه ...

نانی نیوه و ده خون نه و جا مه گه رینه وه). به لام به دهستی نه نقه ست وه لایمی پرسیاره که تی پشت گوئی خست و، له بری نهوه سه بریکی - دم ژمیره که سی - دهستی کردو، وتی (هیشتا سی ساعات پتری ماوه ... نیوه چون نه وه نده وه خته لیره به پیوه راده وهستن ... هر به سه ر ناچی لیتان. بو نایه بچینه وه مالی

خومان؟! سرنجیکی دایکتی داو نجا وتی (هر به ته نهها دایکمی لی به. منیش بینایه کی نوی هه یه ده بی بچم وه ریگرم ... نیوه ده به مه وه دواپی سه عات یه ک دیمه وه شویتان و پیکه وه ده گه ریسه وه نیره ... نوتومبیلتان بی به؟)

دایکت بی خوش نه بوو به لام شه که نهی یه که بی له وزه دا نه مابوو. توش هدروا، جگه له وهش چه زیکی نافرمانه پالی پیوه ده نای برویت و له نزدیکتره وه نه حوالی بزانت، هر به جیو له گه ل دایکتا ری که وتن برون بو نه وهی تهریقی یه که شت بشاریته وه به لای گالته جاری دا شکاتنه وه به پیکه نینه وه وت «جا نوتومبیلمان هه یه تاپیمان بی یانه؟»

نهویش به بی هه وایی به کی ده سکرده وه وتی (نه وه گرفتیکی گه وه نی به ... ده فرمون ... فرمون ... خوم ده تان به مه وه) دایکت سه بریکی توی کرد. توش سرنجیکی دایکت داو که وتنه ری. نهویش به فرمونو، فرمونو پشنتان که وت له ده رگاکهی ده وه دا نه بی وه ستا تا نیوه ده رجوون.

هتا گه یشته نوتومبیله که ی، تو بیرت له وه ده کرده وه، تو و دایکت له دواوه، دانیشن یا یه کیکتان بچنه پیشه وه. به خوتت وت (خو تاکسی نی به هه ردو و کمان بچینه دواوه. ناش بی دایکم بچینه پیشه وه نهو من ده ناسیت. نهی من به ج هه قیکه وه بچمه پیشه وه و شان بدم به شانی یه وه؟) هه ق بی و نه بی چار نی به. وهک نوتومبیل نی به خوده بی نوسولم هه بی نه وه و کاتنه ده رگای دواوهی بو دایکت کرد بووه وه و.

خهریکی کرده وهی ده رگای پیشه وه بوو بو توش هتا مال ورتهی له گه لا نه کردن. له مالیش هر نه وه نده یه وت (تو ... نه گه ر فرمانه که تی به بده ری خوم ده بدم به به ربیوه به ری گشتی. نیمه ش له گه ل میوانه کان دا بانگ کراوین بو نیوه روژ. نیازم نه بوو بروم، به لام که وای لی هات بچم له وی بیسیم باشره ... تم کارانه ورده کاری پشت کالوسی ده وی.) توش فرمانه که تی دایه ده ست. بردی و، رویش.

دایکی که وته مشوور خواردنی شتیک بو نیوه روژه. تو و، دایکی شت، به تاسیه تیش تو خوت، وهک یه کیک له خه و راجه له کابیت به چوار لای خوت دا چاوت ده گپرا، نه ت ده زانی ته ماشای چی بکه یه ت. بینای ربک و پیک و، دیکوری جوانی ده رگا و، په نجه ره. ژووری میوان. ژووری نووستن. چی شتخانه. بار. تاخمی کریستال و، تابلوو، گولدانی

دهس ههلچن . فرشر و پردەى له گەل يەك گونجاو و تاخىمى موبىلەى بىسانى هەروا سەرت سوورما . ئەوەندەت تاوتو كرد تاواو بىزار بووى . حەزەت دەكرد كتيبيك . گوڤارىك ، رۆژنامە يەكت دەسكەوى خوتى پىوە خەريك بەكەيت ، چاوت بو كتيبخانە گيڤا . نەبوو . هەواوت پەرسى . داىكى وتى (كتيب و متيى نىيە) . تاس برديى يەو «ئەم و كتيى نەبى . . . سەيرە» داواى راديووت كرد . داىكى وتى (دەمىكە تىكچوو . . . ئەو نەسجىل . . . ئەو قەديو ئەگەر . . . بىان لى دەكەى؟) له دلى خوت دا وت «بەم چيشته نگاوه نەسجىل ر قديوى چى؟ . . . باشە ئەى ئەم كابرايه بو بوته بەردى . . . گوم . . . نەراديو . . . نەكتيب . . . نە گوڤارو رۆژنامە؟! . . .»

ئەو ئەو رۆيشتە رويشت گەرانەوئەى نەبوو . دەستى بەرو دواتانى برى . تا ئىوارەيهكى دزەنگ نەدەنگى هەبوو نەرەنگ . بەمەزەنەى خوى هەلى گەرانەوئەى مالتان نەما ئەوجا هاتەو . كه هاتيشەو له كومەلىك پاكسانە پتر هچى پى نەبوو . له دوايش دا روى دەمى لى كرديت و . وتى (بەيسانى كارەكەت يەك لايى دەبیتەو . ئەم شەويش پىكەو بەسەر دەبەين . مال مالى خوتانە . تا نانى ئىواره خوراو . شامتان كرد يەك دوو جار داىكى تەنها كردهو . له گەل ئەويش دا وتويزىكى بوو . ئيوە خوتان تى نەگەياند .

دواى نان خواردينش ئەو خوى دزيىسەوئەى ، چوو زوورەكەى خوى . داىكىشى پاش سويسدور . سويندكارى شتى نامان و دەفرەكانى بو توبەجى هيشت و ، خوى پوو له هاوشانى داىكت دانىشت . هەر چەپەيان دەهات . تى نەدەگەيشى چى دەلین . كه لى بوويتەو هاتىو كنيان ئەوان قسەكەيان برىو . ئەويش هاتەو . له ريزەكەى توو دانىشت . هەموو بەبى دەنگى تەماشاي يەكترتان دەكرد . هەر هەمووشتان له دلى خوتان دا بو سەرەباسىك دەگەران كوتايى بەو بى دەنگى و تەماشاي يەك كرنە بى واتاو ، بى مەبەستە بىنى . توبەشینهى چاويكى دىكەت بە ماله كەدا گيڤرايهو . له دلى خوت دا وت «ئەبى چەندى تى چووبى؟!» بىرت بو دەسكەوتى مانگانەى خاوەنەكەى چوو . دەسكەوتى ئىوەمانان هەر مووچەكە نىيە . موخەسەسات و . ئوڤەرتايم و . خەلاتانەو . شتى دىكەشە مووچەكەيت دەرانى . دەرچووى يەك سالن و ئەو دواى توش دامەزراو . ئەو مووچەكە بالەوئى بوستى . دەمىننەو ئەو دواى . دەلین له هەموو شوينىك وەك يەك

نىيە ، بە دەس بەرپىو بەرە ، بەرپىو بەریش تا بەرپىو بەریش جىاوازى هەبە . پەرسىارى ئەمانەت لى كرد ، بەلام ئەم بەگەرمەو وەلامى نەدايتەو ، بگەر هەر وەلامىشى نەدايتەو ، لەبرى ئەو راي خوى لەسەر دەبرى (ئەوانە هەمووى بخەيتە سەريەك ئەوەندەى دەسكەوتى مانگانەى تەرەفر و شيكى نەخويندەوار نابى . هەر باشيشە بەشى خەرجى رۆژانەى ناوماليش دەكا .)

سەرت سوورما ، بەخىرايى چاويكى دىكەت بەناو ماله كەدا گيڤرايهو ، له دلى خوت دا وت «پياو باشرە ، دەتوانى ئىوارايش بوخوى له لاي بەلیندەريك كارىكات لەوانەيه له مووچەكەى پتەريشى دەسكەوت . . . ئىجرا پەرسىت (ئەى دواى دەوام كارناكەيت؟) وتى (ئىوارايش هەر كاربەكم؟! چى بوو؟!) هەر پەشيمانى كرديتەو ، بو ئەوئەى پيشەو ديار نەبى بە بى هەستى چاويكى دىكەت بە ناو ماله كەدا خشاندهو ، بەخوت وت «ئەى ئىتر ئەم نازو ، نىعمەتە لەكويى؟!» . ئەوجا قسەكەيت له دل دەرچوو ، بى دەنگە لى دانىشتەو .

ئەويش چوو ئەلبومىكى هينا ، يەكسەر تى گەيشى بو قسەكانتى له كورتى دەبرى يەو . دەيوست يادگارەكانى رۆژانى قوتايى يەتى زىندوو بكاتەو . يەك دوو پەرى هەلدايهو ئەوجا پەنجەى خستە سەر وينەيهك و وتى (گەشتە زانستى يەكەى دوكان) قوتايانى بەشەكەتانى گشت تىدابوو . . . تو دانىشتىووت و ئەويش بە ديارتەو وەستابوو . تەماشايەكى يەكترىتان كردو سەرنجىكى دىكەى و يەكەتان دا يەو بەر يەك نيشتە سەر لىوتان . ئىجرا پەنجەى خستە سەر كور و كچىك و ، سەرى بەتەواوى هينايە پيشەو ، وتى (ئەرى پەيوەندى ئىوان ئەمانە بەچى گەيشت؟) وت (نازانم . . . له كاتى دامەزراندن دا نەبى ئەمیانم - پەنجەت خستە سەر كچەكە - ديوە ئىتر ئاگام لىيان براوه) . كه چى ئەو خوى هەلدايهو وتى (دوو مناليشيان هەبە) . پەريەكى دىكەشى هەلدايهو . بەلام داىكت . كه تا ئەو كاتە نقى له خوى چنى بوو ، لەوساتەدا بەباوئىشكىكى دوورودريزو دەسكرد سەرنجى هەمووتانى برده سەرخوى . ئەو واى زانى ئەو هەلو بو ئەم رەخساو . گورج ئەلبومەكەى داناو ، راستەبى هەستايە سەربىو ، وتى (دايكە بەخسوا لەو ئەچى - پوورم - خوى بى . مائىدوو . جىگەكەى پيشان دەى باشە) هەر بەوگورجى يەش دانىشتەو ، دەستى كردهو بە هەلداهەوى پەركان و سەرنج پراكىشانى تو . داىكى و داىكت رويشتن داىكى گەرايهو ، داىكت بەجىما .

خهوت نه ده هات، به لآم دوو دل بووی نت ده زانسی بروی یا دابنشی. لم وهره ورده یا بووی، دایکت گازی کردی. که تو داتکیشا رویشتی نهو دستیکي له بسر ماو په کیکي له دوا، هه ستایه سرپی، هه تا له ده رگاکه یشی ناوا بووی هه له دواوه نه ماشای کردیت.

دایکت نه ماشایه کی وای جیگه کی کردیت که نیت پیوستی به وه نه مینیت به ده میش پیت بلنی (بچوو له شونیه کی خوت راکشی) هه ست کرد بی ده نگیسه کی له خوړایی نیسه، شتیکی بیسه. نه و بوو ناخوریسه کی پاش بی ده نگیسه کی کورت، به لآم گران و قورس ناوا درکاندی (هه ق نه بوو بارگرانی بخهینه سر نم ماله) و، نیت له کورتی بریه وه، له سهری نه رویشت. زانیت چاوه رپی قسه یه که له وه لآم دا، وت (راست ده کی، به لآم باوه ناگم خویمان له بهریان گران بیت، نه گه ر پیمان خوش نه بوایه ناوا به گه رمه وه خزمه تیان نه نه کردین). بی ده نگه بوونه وه، نجا نه و وتی (خزمه ته کیان بی مه لامه ت نه بوو) وت (چون؟! وتی (داوای تو ده کن!) پرست (کی وتی؟! وتی (دایکی): زانیت دایکت له بهری گران بوو. خوشت سرسام بوو بووی، به لآم وات به باش زانی جاری دلی نه و بده بته وه بویه وت (نجا چی تیدایه، نالین کچ پرده هم سو که سینک بوی هه یه به سهریا تی په ریت. خو به زور گلیمان ناده نه وه). وتی (نه. به لآم وا دروست بوو بین و، له مالی خویمان دا نه و قسه یه بکن. . .)

نه و شوه تا ده مسو به بیان نه نورزان نه کرد. نه و تاوتوی ده کردو، توش هه ده نگیشاو، ده تپوا. هه چه ندت ده کردو، ده کوشایت ده کی نه ده هینا. ده توت (نه گه گشت موچه کانی داوه ته نوتومیل نه ی خانووه که یه نه و ناوماله کی له کوئی هینا. نه ی به چی ژیاوه؟! بوت ساغ نه کرایه وه. سر نه انجام گه یشتیه نه و پروایه کی که نه تاسر ناییت. نجا که سهرینه که ت نایه ژیر سر په کسر خه و زایی په چاوه کانت.

به یانی زوو دایکه کی ده رگای پیگرتن. ده زانی شوی دایکت قهت بو ده کا. چاوه روانی وه لآمه کی بوو. نه ویش نه راشی کردبوو، خوئی گوری بوو.

دوای بهرچایی. تو هه مسو وشت و مه که کانی خونانت پیچایه وه، هیچت به جی نه هیشت. که داوای فرمانه که ت کرد، نه و دایکی به ته وای تینان بو هات و که وتنه نه ماشا کردنی

یه ک و سهرنج دانی نیوه. نیتر خوئی پی رانه گیراو، وتی (تو هه ر جانتا که ی دستت بینه. کی دلی کاره که ت نه مرؤش ته و او ده بی؟).

دایکیشی هه لی دایه وتی (کچم تو بو وا په لی هه لوه شانه وی فرمانه که ته؟! کی دلی رپوی نه هاتووه به پیرته وه. . . که س نازانی خیر به چی سه وه یه. په له په لی چیه روله؟) به ده م قسه کردنیشه وه خیر خیرا سهرنجی دایکتی ده داو، به ته ما بوو نه ویش شتیکی بلنی، که هیچی نه وت. نجا خوئی ناچار رووی ده می لی کردو، پرسى (نازانم بو مه سه له که چیتان کرد؟! نه گه ر. . . ناخر دواپی به پاره کاریش گواسته وه ی و امان چنگک ناکه ویت. . .).

نیسه هه ر دوو کستان چاوتان داخستبوو. دایکیشت هه ر نه و نه دی وت (هیچ. . . جاری لی گه رین چاتره.) که وتی (بو؟! نجا دایکت مه سه له کی له کول خوئی کرده وه، و نه ماشایه کی توی کردو وتی (نه وه خویه تی خو مثال نیسه. . . به خوئی بلنی بو.) دایکت ناهه فی به بوو، نه یسه زانی تو خوت ده لئی. تو نه شه وو، نه به یانی، هیچت به و نه وت و قسه ی دلی خوت بو نه کرد.

دایکی له هه لیکي وا ده گه را، رووی بکریته وه. گورج رووی ده می تیکردیت و وتی (کچم نه نیمه له تو هه لکیشراوتر ده خوازین نه توش له نیمه باشر شوده کی. خوت کوره که له نیمه ش چاکتر ده ناسی و پیکه وه بوون. . . ئی خوانه پیری نه وه مال. . . نه وه خانوو. . . نه وه نوتومیل. . . له هیچی کم نیسه. . . ژن نه بی. . . به خوا هه فی به سر هیچشه وه نیسه وه، له هیچیش دا نیسه. . . له ماله وه بو دایه ره و، له دایه ره وه بو مال. . . نیتر بو؟!)

تو تا نیستا چاوه رپی هه لیکي و ابووی، بو وه لامیک ده گه رای کوره که تیگه پنی و دلی پیره ژنه کانی نه شکی لیسه دا بوت هه لکه وت. . . وت (به خوا هه ر له بهر نه وانه ی گوت، ده نا عه بی دیکه کی نیسه کوره که ت).

پیره ژنه کان قسه که تیان به نوو کته زانی، به لآم نه و له فیکه ی خوئی گه یشت، سهری داخست و گیانی نیشه سه ر ناره فیکه ی خه ست و، لینه ج. ده ستی برد جانتا که تی هه لگرت و وتی (فرموون. . . بابرؤین.)